

Kapitola druhá

Ethan sprintoval k místu, kde naposledy viděl svého otce, přímo kolem řady stromů lemujících okraj terénního zlomu. Zastavil se. Příkrý sráz se táhl nebezpečně dolů.

„Tati?“

Ten stál dole a oprašoval si kalhoty. „Nic mi není!“ zvolal nahoru nesmělým hlasem. „Tady dole není vůbec nic zajímavého.“

Ethan si zhluboka oddechl s pořádnou úlevou. Jestli má prostor na vtipkování, je určitě v pořádku.

Matka už o tom tak přesvědčená nebyla. Nakročila na okraj srázu a pomohla otci vyšplhat zase zpátky nahoru. Byl bez jedné boty a měl roztrženou košili.

Když si Ethan všiml tenkého pramínku krve na jeho koleně, sevřel se mu hrudník. Proto udělal to samé, co by udělal jeho otec – rychle přispěchal s vtípkem. „Doufám, že jsi tam dole chytil aspoň Caterpie,“ prohodil.

Matka po Ethanovi střelila ostrým pohledem, otec se ale rozesmál. „Obávám se, že ne,“ odpověděl. Když to chtěl zkontrolovat na telefonu, vyšklubla mu ho matka z ruky.

„Pro dnešek by už s tím lovením Pokémonů mohl být klid,“ pronesla rázně. „Ještě že to máme tak blízko domů.“ Vzápětí odnikud vyčarovala kapesník a začala ošetřovat zraněné koleno.

Byli jen kousek od autobusové zastávky, která shodou okolností hostila i PokéStop. Pokaždé, když k ní dorazili, prohlásil jejich otec: „Já bych řekl, že tady procházku zastavíme.“ Vzápětí se pak Ethan a Devin pustili do přesvědčování, aby mohli jít lovit Pokémony sami.

Nebo trénovat Pokémony, doplnil si Ethan hned v duchu nadšeně. Na dosažení úrovně pět čekal dva týdny. Nechtěl čekat už ani jediný den na to, až se připojí k týmu Mystic. Nastal čas vyrazit ještě dnes do obchůdku Koblihy u Dottie.

Když vznesl dotaz na svou matku, odpověděla mu a jeho sestře stejně jako vždycky: „Zůstaňte s Devin pohromadě a do půl hodiny ať jste doma.“ Poté ještě dodala: „A dávejte pozor, kam šlapete, ať nedopadnete jako váš otec.“

Ten začal kulhat, jako by chtěl jen potvrdit právě vyřčené. Když následoval svou polovičku po chodníku, vypadal trochu ztraceně. Asi proto, že postrádal svůj telefon, na který by se pořád díval. *Takhle to ale bude mnohem bezpečnější*, pomyslel si Ethan.

„Připravena vyrazit k Dottie?“ zeptal se Ethan své sestry.

Odpověděla mu ano, jako by už předem znal, co přijde. Devin ještě nebyla na úrovni pět, ale měla moc ráda sladké. Nikdy neodmítla příležitost stavit se u Dottie na koblihy. Obzvláště navečer, kdy dnešní neprodané koblihy rozdávala zdarma.

„Můžu jít s vámi?“ zeptala se Gianna nadějně. „Carlo tam s největší pravděpodobností bude. Stejně jako Butterfree, Carlo říkal, že ho tam včera zahlídl!“

Všichni tři vyrazili rovnou k obchodu s koblihami. Byl teplý letní večer a *Pokémoni byli všude*.

Devin nechala Gianni, aby na jejím telefonu chytila Spearowa. Vypadalo to tak snadno!

Obrazovka ji pochválila hláškou o perfektním hodů a odměnila ji za něj stovkou bodů zkušenosti.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se Ethan.

Pokřčila jen rameny. „Praxe, nejspíš.“

Když se blížili ke knihovně, odložili Devin s Ethanem svoje telefony tak, aby nebyly vidět. Knihovna byla stejně jako obchod s koblihami gymem týmu Mystic. Ethan ale zaslechl, že tamní knihovnice, paní Applegatová, vyhání všechny, kdo

tam chtějí hrát. Pro ni jsou důležité *knihy*, ne nějaké videohry a aplikace.

A byla tam. Ethan zlehka pokýval hlavou a sotva znatelně zamával, když vyšla ven na chodník. Ethan v klidu pokračoval přes cestu za Devin a Giannou do obchodu s koblihami.

Přesně jak Gianna předpokládala, seděl Carlo venku na dřevěné lavičce. Měl na sobě herní rukavice a jeho tmavé vlasy s perfektním střihem končily těsně nad límcem rozepnuté bundy.

Nikdy nebudu vypadat takhle frajersky, pomyslel si Ethan. *Ani za milion let.*

Pomaloučku kolem něj prošel a doufal, že Carlo zvedne hlavu. Když to konečně udělal, Ethan mu zamával, Carlo ale vypadal, že se dívá spíš na Pokémony na displeji svého telefonu než na nějaké dění kolem sebe.

Ethan přestal s máváním a místo toho si prohrábl své pískově hnědé vlasy. Pak klepnul na telefonu na PokéStop. Byl to stojan na kola, který svým tvarem připomínal dlouhou housenku. Roztočil disk s fotkou a posbíral nové Poké Bally.

Když se společně s Poké Bally objevila i fialová lahvička Potion, radostí skoro vykřikl. Podařilo se mu ale ovládnout,

věděl moc dobře, že Carlo je jen kousek od něj. Sesbíral zbylé předměty, které vypadly z PokéStopu, a zamířil dovnitř.

Devin a Gianna zamířily rovnou k pokladně, kde je Dottie pozdravila s podnosem plným koblih. „Doufala jsem, že dnes večer budu mít společnost,“ přivítala je vřele, zatímco se její obrovské zlaté náušnice houpaly a narážely na kakaově hnědou pokožku. „Od té doby, co se otevřel ten nový krámek se zmrzlinou, tu mám takovou spoustu koblih, co mi zbyly, že nevím co s nimi. Jen si dejte.“

Za normálních okolností by si dal Ethan koblihu. Dnes ale měl úplně jiné plány. Sedl si do jednoho z boxů a klepnul na modrý gym na své obrazovce. Konečně se může do gymu podívat místo toho, aby mu profesor Willow pořád opakoval, že ještě nemá dostatek zkušenosti.

Gym v obchodě s koblihami měl úroveň dvě, což znamená, že ho bránili dva trenéři. První byla nějaké dívka, kterou Ethan neznal: BatGirl16 se Zubatem. Ethan ale přešel přes displej prstem a ukázalo se, že Carlo je tím druhým. Jeho tmavovlasý trenér se jménem Carlozard14 stál hrdě vedle Jolteona se jménem Sparky. A nad ním zářila koruna označující Carla jako vedoucího gymu.